

staar i Loven, det skal finde Sted, men det ærede Medlem har ganske rigtig godkendt, at det berigtigende Møde kunde finde Sted senere. Det var noget tilsvarende, der skete i Aarhus 1909. Jeg har ført det frem her, baade for at pege paa dette Forhold og for at gøre opmærksom paa, at naar man paa Grund af Forholdene har holdt det berigtigende Møde noget senere, vil det i Henhold ogsaa til den nugældende Praksis være berettiget at optage ved Afstemningen alle dem, der inden dette berigtigende Møde har betalt deres Skat. Jeg kunde ønske, at man kunde komme til en endnu bedre Ordning, nemlig en saadan, der fører Vælgerne frem til Afstemning lige til den sidste Dag. Men det kan efter Forholdenes Natur, efter den Praksis, der er uddannet, og den Maade, Valglisten nu er byggede paa, ikke gennemføres ved dette Valg.

Kvist: Den højtærede Minister sagde, at jeg havde stødt det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) bort ved mine Udtalelser. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Minister sigter til, det har i alt Fald ikke været min Hensigt. Hvad jeg sagde, var, at det var det ærede Medlem, der var sigtet til i Udvalget ved den Fortolkning, der blev gjort gældende fra en enkelt Side. Derfor var jeg overbevist om, at det ærede Medlem selv vilde tage Ordet og forsvare sin Stilling overfor Spørgsmaalet. Vi hørte jo nu den højtærede Indenrigsminister sige, at dette Spørgsmaal var et Spørgsmaal, om hvilket der var megen Tvivl, og som det var meget vanskeligt at tage bestemt Stilling til. Den højtærede Minister var selv i Tvivl om, hvorledes man egentlig burde stille sig, selv om han ganske vist ikke var i Tvivl om, hvorledes han for sit personlige Vedkommende mente at ville stille sig. Det var noget helt andet end det, vi hørte fra den ærede Ordfører (Poul Christensen). Det interesserer mig dog ikke at faa en Forhandling med den ærede Ordfører om dette Spørgsmaal. Det, der interesserer mig, er: Hvorledes ser den nuværende Indenrigsminister og hvorledes ser de to tidligere Indenrigsministre, der har haft med Lovens praktiske Udførelse at gøre, paa dette Spørgsmaal? Det har vi jo nu haft Lejlighed til at høre. Og disse Udtalelser viser tilfulde, at det er et overordentlig vanskeligt Spørgsmaal. Og det forekommer mig, at det fremgaar deraf, at dette Spørgsmaal er af en saadan Natur, at det ikke vil være forsvarligt at give sig til at ordne

det ved en midlertidig Lovbestemmelse. I Særdeleshed, naar vi — jeg klager ikke over det — ikke har haft Tid til at kunne foretage de Undersøgelser og Overvejelser, som er nødvendige for at lovgive paa dette Omraade. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal fortjener en mere indgaaende Undersøgelse og Overvejelse end den, der har kunnet foretages i de Par Dage, Udvalget har haft med denne Sag at gøre. Alene det synes jeg er tilstrækkeligt til, at man maa stemme imod denne Bestemmelse og udsætte hele Spørgsmaalet til en endelig Revision af Valgloven, saaledes som ogsaa den højtærede Minister udtalte.

Med Hensyn til andet Stykke i § 2 kan jeg jo godt forstaa, at den ærede Ordfører, det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) og den højtærede Indenrigsminister mente, at mine Udtalelser var skruede. Det er den eneste Maade, hvorpaa de vil kunne imødegaa mig. Men de vil ikke kunne komme udenom den Kendsgerning, at man fra anden Side, navnlig fra socialdemokratisk Side, ønsker at komme til en Ordning, hvorefter det lovfæstes, at Staten skal refundere Kommunerne en Del af deres Udgifter til Medhjælp til Formændene for Sogneraadene, Byraadene, Ligningskommissionerne, Hjælpekasserne og de større Udvalg. Selv om det her kun gælder for et enkelt Aar, har man dog i Princippet stemt for en saadan Ordning, og jeg vil ikke her ved min Afstemning give dette System min principielle Tilslutning. Derfor stemmer vi imod, idet vi ikke vil være med til her at skabe et Præcedens. Man kan være ganske overbevist om efter de Udtalelser, vi nu har hørt af det ærede Medlem fra Silkeborg, at Socialdemokraterne nok skal komme frem med et Forslag i den Retning (*Jacob Christensen: Hør!*). Det ærede Medlem siger: Hør. Ja, jeg tvivler ikke om, at et Lovforslag nok skal komme, men saa skal det ikke kunne siges, at vi har stemt for dette Princip. Naar det saa stærkt er blevet fremhævet, at der i Virkeligheden var Enighed om, at man skulde yde denne Refusion for det kommende Aar, vil jeg sige, at jeg har ikke talt for det. Jeg har tværtimod hævdet, at man kan ikke komme til at yde denne Refusion for det indeværende Aar, og for det kommende Aar synes jeg ikke, at der er nogen Grund til at tage Bestemmelse nu. Lad os se, hvad de kommunale Raad faar at udføre. Det er muligt, at der bliver en Del at udføre. Men det bliver ogsaa vanskeligt for de Herrer at trække